

Ret heri; jeg maa sige, at jeg er noget bange for, at det ikke skal slaa til, men lad os haabe, at vi virkelig vil have det nødvendige Brødkorn her i Landet, indtil vi faar den nye Høst i Hus.

Men saa er der Spørgsmaalet om, hvorledes man skal forholde sig overfor det Brødkorn, vi har her i Landet, naar vi altsaa har tilstrækkeligt. Mine Meningsfæller og jeg mener nu, at den Maade, hvorpaa Regeringen er gaaet frem ved at fastsætte en Pris for Rugen, er forkastelig, og vi mener ikke, at den Opgave, der er stillet, løses saaledes. Vi er allesammen enige om, at det er en stor og vigtig Opgave for Regeringen og os alle at sikre det danske Folk Brødet til en rimelig Pris, men jeg kan ikke indrømme, at det er den rigtige Vej, man her er gaaet: at sige til de ganske faa eller forholdsvis faa i hvert Fald af Landets Befolkning, som er rugproducerende — der er for øvrigt adskillige af disse, som ikke har nogen Rug tilovers! — I skal afstaa denne Vare til en Pris, som ligger ikke saa lidt under Dagsprisen, ikke saa lidt under det, I skal give for andre Varer, som I skal have i Stedet for, og endnu meget lavere end den Pris, som andre Kornsorter, I skal benytte i Stedet til at fodre med, staar i. Det er dette, som den store Masse af Befolkningen — ikke blot den rugproducerende Del, men mange flere — ikke kan forstaa er Retfærdighed. De kan ikke forstaa, at det er stemmende med Grundlovens Bestemmelser om, at de skal have fuld Erstatning for, hvad der tages fra dem. Det har krænket dem dybt, og det værste, der kan ske, er, at Menneskers Retsbevidsthed krænkes. Jeg er bange for, at denne Følelse vil virke uheldigt for det politiske Arbejde i Fremtiden. Man har først sagt til den rugproducerende Befolkning: I maa ikke fodre Rugen op. Det var, som den højtærede Indenrigsminister gentagende har sagt, et haardt Slag for mange. De fandt sig imidlertid deri, fordi de indrømmer, at det er vigtigere, at den nødvendige Føde er til Stede for Befolkningen end for Husdyrene. Men naar der nu bagefter bliver sagt til dem, at de ikke maa anvende den Del af Rugen, de har opsparet, til derfor at erhverve andre Foderstoffer til den Pris, disse staar i, men skal give adskillige Kroner mere, saa er det, de føler sig stødt i allerhøjeste Grad og føler, at der gøres Uret mod dem.

Der kommer her en Omstændighed frem, som maaske mange ikke kender, hverken Regeringen eller den største Del

af Prisreguleringskommissionen, maaske ikke en Gang det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen), nemlig at i Størstedelen af det rugproducerende Midtjylland, hvor jeg er særlig godt kendt, er Rugen i Aar saa daarlig, som den ikke har været i mangfoldige Aar, Foldudbyttet er mange Steder under det halve af det normale. Det er forstaaeligt, at det for disse Folk, som har en stor Del af deres Areal besaaet med Rug, ikke er nogen ringe Ting, at Rugens Foldudbytte er saa lille, maaske kun Halvdelen af, hvad andre Kornsorter paa den samme Mark har givet. Og dette er ikke blot Tilfældet paa de daarlige Jorder, men ogsaa paa Gennemsnitsjorden i Jylland. Det nævnte Forhold forøger det uretfærdige i at forbyde disse Folk at afhænde Rugen; det er en daarlig Løn at give disse Landmænd, som har bestræbt sig for lige fra Efteraaret at bevare deres Rugbeholdning og ikke at fodre den op. Det varede noget, inden Fodringsforbudet kom, og nu er det saadan i Jylland, at Rugen er den Sæd, man først faar i Hus, den, man først begynder at tærsk, fordi man skal begynde at fodre med den. Det er meget fristende at tage en større Del af Rugen og anvende den til Kreaturføde, f. Eks. til Fodring af den Svinebesætning, som man om Sommeren har kunnet føde med Grønt o. l. Det er da en daarlig Tak at give disse rugproducerende Folk — som jo ikke udgør saa stor en Del af Befolkningen —, der har bestræbt sig for at bevare deres Rug, at hindre dem i nu, da de nødvendigvis skal have andre Foderstoffer til Erstatning, at faa den Pris for Rugen, som de ellers vilde kunne faa i den daglige Handel, medens de, som maaske har sparet paa deres Byg og opfodret deres Rug, nu kan gaa hen og sælge Byggen til en Pris, der er ca. 8 Kr. højere end den, de andre maa faa for Rug. Det er ikke at belønne dem, som har bestræbt sig for at gøre, hvad vi mener er en samfundsnyttig Handling, men det er at præmiere dem, som er gaaet den modsatte Vej, og det krænker disse Folks Retfærdighedsfølelse. Det er Kernen i den Forespørgsel, vi har rejst.

Efter de Herrers Udtalelser, navnlig det ærede Medlems fra Horsens (Hans Nielsen), skulde man tro, at Landmændene havde forceret en Pris frem paa Rugen, som var ganske enestaaende og ganske urimelig. Disse Udtalelser vidner imidlertid om et overordentlig daarligt Kendskab til de praktiske Forhold, thi Sagen er dog den, at Priserne paa Brødkornet er mindre